

En kvinde som arbejder for kvinder i Indien

Fátima Villanueva fortæller i dette vidneudsagn om det eventyr hun har befundet sig i de sidste tre år af sit liv: Kamalini, et uddannelsescenter for de indiske kvinder i New Delhi.

11.05.2009

Fátima Villanueva, der blev født i Bilbao men har været bosat de sidste 14 år i Delhi hvortil hun i sin tid kom

for at starte Opus Deis apostoliske arbejde der, har været i Spanien nogle dage og fortæller med begejstring om det eventyr hun har befundet sig i de sidste tre år af sit liv, nemlig at bygge et uddannelsescenter op i New Delhi for indiske kvinder. Centret hedder **Kamalini** og har plads til at uddanne 560 kvinder.

I et land med 1,100 millioner indbyggere, hvor der tales 325 sprog og 1,650 dialekter, lever store kontraster side om side, og især en stor social ulighed. Højteknologi og de mest konkurrencedygtige faguddannede lever side om side med høj analfabetisme, og nogle af verdens største farmaceutiske firmaer lever side om side med epidemier og et højt infektions niveau.

Hvorfor besluttede du dig at gå ind i dette hjælpeprojekt for kvinder?

Da jeg ankom til Indien for 14 år siden chokerede det hele mig: det gode og det mindre gode! Men i dag kan jeg sige, at jeg beundrer alt, både det gode og også det mindre gode. Hvad er forskellen? Jeg ved det ikke, men perspektivet har ændret mig. Jeg tror, at da jeg lige var ankommet var alt mærkeligt for mig, men nu er det på en eller anden måde en del af mig. Jeg forstår tingene bedre og befinder mig derfor i en situation, hvor jeg har større ret til at komme med en positiv kritik af hvad jeg ikke synes om. Jeg vil gerne forbedre dette og på samme tid er jeg taknemmelig for alt det gode jeg får af landet.

Hvad er det der mest har gjort indtryk på dig omkring kvindens situation i dette land?

I Delhi er jeg dagligt i kontakt med mange indiske kvinder, som jeg har forbindelse med gennem mit

arbejde, på grund af vores venskab osv. Vi har mange ting fælles og jeg forsøger at støtte mig netop i dem, mens jeg behandler de ting, som vi ikke har til fælles, med respekt.

I øvrigt er der mange kvinder som står på gaden: de arbejder på byggepladser, bærer mursten på deres hoved, eller hugger sten. Andre gør rent i meget ydmygende omstændigheder, eller laver mad uden den mindste hygiejne. Andre igen tigger for at samle fire rupias sammen, som de bagefter må aflevere til deres mænd, som smider pengene ud på ligegyldige ting. Andre unge kvinder kommer til Delhi fra landsbyerne for at tjene penge med den bedste intention, men falder i hænderne på bureauer uden skrupler, som udnytter dem til alle mulige slags aktiviteter.

Efter at have set sådanne tilfælde og mange andre kunne jeg ikke forblive

ligeglad. Det var på den måde, at vi begyndte at overveje nogle sociale handlinger, der kunne have som mål at forøge mulighederne for de mindre heldige kvinder, og som kunne give dem et mere værdigt liv, ligesom projektet Kamalini. Siden 2007 samarbejder vi med en spansk stiftelse, der hedder Dasyc. I dette arbejde har det altid forekommet mig at være vigtigt at involvere indiske kvinder fra de bedre sociale klasser, for at de skulle kunne være solidariske med de andre. Det lyder indlysende, men er dog ikke altid nemt at få dette mål til at lykkes. Kastesystemet i Indien er stadig meget stærkt.

Hvilke værdier synes du at den indiske kvinde kan videregive til den spanske kvinde?

Tålmodighed når man står i vanskeligheder, undgå at skabe sig selv behov som bestemt ikke er der.

Leve med mådehold. Af og til forveksles dette med passivitet. Selvfølgelig kan det lejlighedsvis være tilfældet, men der er ikke tvivl om at mådehold er en værdi de har, og at de europæiske kvinder ikke er i stand til at klare dette, fordi de er fuldstændig ”polstrede” af velfærdssamfundet.

Hvordan kan vi støtte et projekt som Kamalini?

Selvom mange personer gerne vil deltage direkte, fordi det får dem til at føle sig godt tilpas, kan udlændingene bedst hjælpe i et land som Indien ved at skaffe gaver, som de indfødte personer, eller personer der allerede er veletablerede i landet og derfor kender dets tænkemåde godt, kan bruge til at udføre et effektivt arbejde. De kvinder, som vi gerne vil hjælpe, både de unge og de ikke helt så unge, er mere modtagelige overfor kvinder, der er

dem mere lig; på grund af sproget, mentaliteten osv. Og indlæringen vil således altid blive mere effektiv.

Jeg tror, at det at hjælpe dem er et spørgsmål om solidaritet, men også om retfærdighed. Jeg vil gerne indrømme, at selvom det arbejde vi udfører i denne slags initiativer af og til kan være hårdt, er det på samme tid meget givende at se de fremskridt, der sker i disse kvinders liv og omgivelser. I virkeligheden vil de selv blive agenter for fornyelsen i det fremtidige indiske samfund.

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://dev.opusdei.org/da-dk/article/
en-kvinde-som-arbejder-for-kvinder-i-
indien/](https://dev.opusdei.org/da-dk/article/en-kvinde-som-arbejder-for-kvinder-i-indien/) (04.08.2025)